

VICTORIA PĂTRAȘCU
CRISTIANA RADU

CÂNTECUL LUI
ZURALI

În Țara caselor verzi-albastre era liniște și pace. De când neînfricatul Zuralo alungase vulpile, oamenii erau mai liniștiți. Nu mai stăteau cu frica-n sân, pentru că nimeni nu mai fura acum din curțile și casele lor. Dar, din păcate, ei tot săraci rămăseseră. Pentru că încă nimic nu creștea în grădinile lor. Peste tot erau doar noroaie și ierburi uscate. Atât de mult scurmaseră vulpile pământurile, încât nicio sămânță nu mai rodea. Într-un singur loc, în spatele unei case albastre ca marea, rezistase, nu se știe cum, o tufă de trandafiri. Aici locuia Zurali, o fetiță cu ochi negri ca două boabe de piper și cu păr lung, prins în două codițe cumiți. Zurali era cea mai bună prietenă a lui Zuralo. Erau vecini. Crescuseră împreună. Se jucaseră de mici pe ulița cea mare și cutreieraseră adesea veseli pădurile, la cules de lemne sau de ciuperci.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Tatăl lui Zurali plecase, așa cum plecaseră și alți bărbați din Țara caselor verzi-albastre, să muncească în alte ținuturi, mai bogate, iar fetița rămăsese acasă cu mama și cu bunica ei. Cât de tare se întristase Zurali când plecase tata! Și mama își pierduse zâmbetul. Zurali o auzea în atâtea nopți cum plângea în pernă. Iar bunica ei era de-acum bătrână și fără putere. Abia mai pășea, cu greu, în fiecare dimineață, să-și mângâie trandafirii. Cât fusese tânără, bunica fusese cea mai iscusită grădinăreasă din ținut. Nimeni nu avea trandafiri, lalele sau crini ca ai ei. Le vindea în piețe, duminica, iar vestea despre frumusețea florilor crescute se răspândise până, hăt, departe.

